

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118327279
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6118327279.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. XXX, E., zast. Mgr. Mariánom Čuprikom, advokátom so sídlom Idanská 23, Košice, proti žalovanému: F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom E. X, H., zast. Advokátskou kanceláriou LEGALITAS, s.r.o., so sídlom Hlavná 15/24, Košice, IČO: 54 887 224, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Štrkolec, PhD., o zaplatenie 16.750,- € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 13C/38/2019-167 zo dňa 18.6.2021 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.750,- € spolu s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 24.7.2018 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol (II.) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu (III.).

2. V plnom rozsahu tak vyhovel žalobe v časti žalovanej istiny, ktorú žalobca skutkovo odôvodnil tým, že v priebehu rokov 2017 a 2018 poskytol žalovanému bezhotovostnými prevodmi pôžičky v rôznych sumách v celkovej výške 30.600,- €, že žalovaný formou bezhotovostných prevodov a hotovostných vkladov postupne uhradil sumu 13.850,- € a dlžnú sumu 17.500,- € mu nevrátil, pričom za účelom zabezpečenia a potvrdenia záväzku dňa 21.2.2018 strany spísali u notára uznanie dlhu, v ktorom žalovaný potvrdil a uznal svoj záväzok zo zmluvy o pôžičke vrátiť žalobcovi dlžnú sumu 17.500,- €. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu pred podaním žaloby dňa 19.7.2018 zaslal žalovanému výzvu na úhradu dlhu vyplývajúceho z pôžičky v lehote 3 dní od doručenia výzvy, ktorú žalovaný prevzal dňa 20.7.2018, no v poskytnutej lehote pôžičku žalobcovi nevrátil, od 24.7.2018 je žalovaný v omeškaní, pričom ani po opakovaných pokusoch o zmier nezaplatil dlžnú sumu žalobcovi.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyšiel z takto žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Z výpisu obrátov na bankovom účte zistil, že medzi žalobcom a žalovaným v období od 2.10.2017 do 11.4.2018 boli uskutočnené na účtoch viaceré bankové prevody v rôznych sumách, platby označené doplňujúcimi údajmi „pôžička pre D. Ferdinandy“ alebo „I. G., F. G.“. Z listiny označenej ako Uznanie dlhu zo dňa 21.2.2018 súd zistil, že žalovaný dňa 21.2.2018 ako dlžník uznal svoj dlh z titulu zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 16.12.2017 a povinnosť zaplatiť dlžnú sumu 17.500,- € svojmu veriteľovi – žalobcovi, predstavujúcu nevrátenú pôžičku, ktorú osobne v hotovosti prevzal dňa 16.12.2017 na základe zmluvy

o pôžičke. Žalovaný vyhlásil, že uvedený dlh slobodne a vážne uznáva čo do výšky a dôvodu a zaviazal sa ho zaplatiť žalobcovi ako veriteľovi v plnej výške. Listom zo dňa 19.7.2018 žalobca vyzval žalovaného na úhradu uznaného dlhu vo výške 17.500,- € na označený účet svojho advokáta do 3 dní od doručenia výzvy, ktorá bola žalovanému doručená dňa 20.7.2018, ako vyplynulo z informácie o zásielke (č.l. 33). Z komunikácie medzi stranami sporu prostredníctvom sms - správ a e - mailov súd mal preukázanú neformálnu žiadosť žalovaného žalobcovi o poskytnutie pôžičky a tiež, že strany si dohadovali spoločné stretnutie u notára za účelom, aby „to bolo papierovo v poriadku“. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov a právnom posúdení veci podľa ustanovení § 657, § 658 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu z uzavretej zmluvy o pôžičke je dôvodný a preukázaný. Súd výšku poskytnutej sumy 30.600,- € ako aj postupných úhrad žalovaného v celkovej výške 13.850,- € v zmysle § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), považoval za nesporné skutočnosti. Neprihliadol na námietky žalovaného, ktorými namietal neprímerane vysoké úroky, relevanciu dôkazu – uznanie dlhu a poukazoval na svoje zlé psychické rozpoloženie v čase podpisu uznania dlhu, ktoré mal podpísať pod nátlakom. Uvedené tvrdenia a obranu žalovaného súd považoval za všeobecné a irelevantné, ktoré nie sú spôsobilé spochybniť záver o dôvodnosti nároku v časti uplatnenej istiny založený na nespornej skutočnosti, že žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému sumu 30.600,- € a že žalovaný mu vrátil postupne sumu 13.850,- €, a to právnym titulom pôžičky (ktorú skutočnosť žalovaný v konaní rovnako nepoprel). Tvrdenie žalovaného, že žalobcovi vrátil hotovosť v mesiacoch február a marec 2018 minimálne vo výške 6.000,- €, ktorú žalobca opomenul odpočítať od jeho dlhu, považoval za nepreukázané a dospel k záveru, že žalovaný o týchto svojich tvrdeniach neunesol v spore dôkazné bremeno. Zdôraznil v tejto súvislosti, že i keď právny dôvod dlhu uvedený v uznaní dlhu je v časti rozporný so skutkovými tvrdeniami strán a ani z ostatného obsahu spisu nevyplývalo, že strany sporu uzavreli jedinou zmluvu o pôžičke s predmetom pôžičky 17.500,- € a ani to, že sa tak stalo dňa 16.12.2017, podľa posúdenia súdu prvej inštancie však „uznanie dlhu nebolo podstatným dôkazom pre rozhodnutie o nároku žalobcu, keď nárok v časti istiny súd považoval za preukázaný na základe iných dôkazných prostriedkov a na základe hodnotenia skutkových tvrdení strán“. Súd nemal preukázané ani uzavretie dohody o úrokoch medzi žalobcom a žalovaným, keďže zo žiadneho z predložených dôkazov ani zo skutkových tvrdení žalobcu mu nevyplývalo, že by úroky v akejkoľvek výške boli súčasťou uplatneného nároku. Dohodu o úrokoch tvrdil žalovaný, preto bolo na ňom, aby jej existenciu preukázal, dôkazné bremeno v tomto smere však v konaní neunesol. Z uvedených dôvodov súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi dlžnú sumu 16.750,- €. Z dôvodu omeškania žalovaného s vrátením pôžičky, podľa ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., priznal žalobcovi tiež úroky z omeškania z dlžnej sumy vo výške 5 % ročne od 24.7.2018 (deň nasledujúci po uplynutí trojdňovej lehoty stanovenej na splnenie záväzku žalobcom vo výzve, doručenej žalovanému 20.7.2018), až do zaplataenia. Žalobu v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania, t.j. nad sadzbu 5 % ročne zamietol, nakoľko požadované úroky prevyšovali základnú sadzbu Európskej centrálnej banky platnú k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Z dôvodu nesúhlasu žalobcu a nepreukázania všeobecných tvrdení žalovaného o nepriaznivej finančnej situácii, súd nepovolil žalovanému splácať dlžnú sumu v mesačných splátkach po 100,- €. S ohľadom na výšku dlžnej sumy poskytol žalovanému dlhšiu lehotu na plnenie (30 dní) v zmysle ust. § 232 ods. 3 CSP, v ktorej bude možné zabezpečiť si finančné prostriedky na úhradu dlžnej sumy. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal plný úspech vo veci, priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP a navrhol ho zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade namietal, že súd prvej inštancie o žalobnom nároku rozhodol na pojednávaní dňa 18.6.2021 bez jeho prítomnosti napriek tomu, že svoju neúčasť na tomto pojednávaní riadne ospravedlnil písomným podaním doručeným súdu 17.6.2021, prílohou ktorého boli aj potvrdenia o celodenných vyšetreniach v dňoch 17.6.2021 a 18.6.2021, vystavené jeho ošetrojúcim lekárom. Poukázal na to, že nemá právnické vzdelanie, a preto si nebol vedomý potenciálnych následkov svojej neúčasti na pojednávaní, keď predpokladal, že z dôvodu jeho neúčasti dôjde k odročeniu pojednávania. Mal za to, že bez jeho vypočutia na pojednávaní nebolo možné riadne ozrejmiť skutkové okolnosti

majúce zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej a že súd nesprávnym postupom spočívajúcim vo vydaní rozhodnutia bez jeho vypočutia mu znemožnil riadne uplatnenie jeho procesných práv, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uviedol, že na pojednávaní mienil súdu preukázať, že žalobcovi splatil jednotlivé časti dlhovanej sumy a nedlhuje žalobcovi 16.750,- €, na zaplataenie ktorej ho zaviazal súd prvej inštancie, avšak zo strany súdu mu to umožnené nebolo. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie podľa žalovaného spočíva v nezohľadnení skutočnosti, že uznanie dlhu podpísal pod nátlakom, ktoré z tohto dôvodu je neplatným právnym úkonom v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Zároveň mal za to, že súd prvej inštancie mal o trovách konania rozhodnúť podľa ust. § 257 CSP tak, že náhradu trov konania žalobcovi neprizná, pri zohľadnení jeho nepriaznivých majetkových a sociálnych pomerov a kritérií ustálených závermi právnej praxe, ktorá definuje dôvody hodné osobitného zreteľa. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 46/2012 zo dňa 9.1.2014, z ktorého citoval právny názor.

5. Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadril.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1 a 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ustanovení § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 19.7.2023 o 10:00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215/II.posch., po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

8. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a písm. h) CSP, teda že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu procesných práv strany sporu musí dosiahnuť určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania, okrem iného tiež i z hľadiska následkov nesprávneho postupu a možností jeho zvrátenia. Zároveň platí, že dôvodom na zrušenie rozhodnutia je len taký zásah do práva na spravodlivý proces, ktorý vzhľadom na jeho povahu alebo intenzitu nie je možné v odvolacom konaní napraviť (porov. Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, vyd. C.H.Beck v Prahe, 2016, s. 1239 a 1302). Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

10. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo aplikoval na daný prípad a zo zisteného skutkového stavu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

11. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a napadnutý rozsudok je vecne správny.

12. Žalovaný v odvolaní v prvom rade namietal, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že napriek jeho riadnemu ospravedlneniu, doloženému potvrdeniami o celodenných lekárskejších vyšetreniach, dňa 18.6.2021 uskutočnil pojednávanie, na ktorom vo veci aj rozhodol. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný nedôvodne namieťa pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý vo veci uskutočnil pojednávanie napriek ospravedlneniu neúčasti žalovaného na pojednávaní z dôvodu lekárskeho ošetrovania.

13. Podľa ust. § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

14. Z cit. zák. ustanovenia vyplýva, že súd môže odročiť pojednávanie na návrh strany sporu alebo jej zástupcu alebo aj bez návrhu strany. V oboch prípadoch môže byť pojednávanie odročené len z dôležitých dôvodov. Aj v prípade návrhu strany teda platí, že odročenie pojednávania prichádza do úvahy len z dôležitého dôvodu. Súd môže bez návrhu strany odročiť pojednávanie napríklad pre neprítomnosť predvolaných osôb, ak je ich účasť nevyhnutná, alebo z dôvodu podľa ust. § 181 ods. 4 CSP, prípadne ak potrebuje vykonať ďalšie dôkazy (pozri tiež ust. § 182 CSP), môže tak urobiť aj z iných dôvodov na strane súdu (napr. pre práceneschopnosť konajúceho sudcu). Cieľom tejto úpravy je zabrániť obštrukciám, ktoré strany využívajú na opakované odročovanie pojednávania, ktoré sa v mnohých prípadoch ukázalo ako nedôvodné, tak aby súd mohol rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jednom pojednávaní ako mu to ukladá ust. § 157 ods. 1 CSP. Z uvedeného vyplýva, že odročeniu pojednávania z dôležitých dôvodov na strane účastníka konania musí predchádzať návrh strany, aby súd mohol posúdiť, či sú alebo nie sú splnené predpoklady na odročenie pojednávania. V danom prípade žalovaný podaním doručeným súdu 17.6.2021, teda deň pred nariadeným pojednávaním (18.6.2021), ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní dôvodiť celodenným ošetrovaním po vakcinácii COVID-19, nepožiadaval však o odročenie pojednávania. Nesplnil tak zákonnú podmienku predpokladanú zákonom, ktorou je podanie návrhu strany sporu na odročenie pojednávania. Odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá rieši danú situáciu v tom zmysle, že samotné ospravedlnenie strany sporu bez návrhu na odročenie pojednávania nie je dôvodom na odročenie pojednávania. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/345/2012 uviedol: „Strana sporu alebo jej zástupca musia výslovne žiadať o odročenie pojednávania, nakoľko ospravedlnenie neúčasti pojednávania bez žiadosti o odročenie termínu pojednávania nemožno považovať za žiadosť strany sporu, resp. jej zástupcu o odročenie termínu pojednávania“. V uznesení sp. zn. 3Cdo/216/2010 zo dňa 21.10.2010 dospel najvyšší súd k záveru: „Ak právny zástupca účastníka zaslal súdu lekárske potvrdenie o svojom ošetrovaní (o svojej pracovnej neschopnosti), no nepožiadaval o odročenie pojednávania a odvolací súd pojednával v jeho neprítomnosti, nedošlo tým k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O.s.p. Súd môže uskutočniť pojednávanie v neprítomnosti účastníka konania iba vtedy, ak účastník konania: bol na pojednávanie riadne predvolaný, nepožiadaval o odročenie pojednávania alebo dôvod, pre ktorý požiadaval o odročenie pojednávania, nebol dôležitý. Súd môže vo veci pojednávať a vec rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania len za splnenia skôr uvedených predpokladov“ (porovnaj tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/71/2011 z 31.7.2012). Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že postupom súdu prvej inštancie, pokiaľ uskutočnil pojednávanie dňa 18.6.2021 v neprítomnosti žalovaného, na ktorom vo veci aj rozhodol, nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom a nebolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, a teda nie je v prejednávanej veci naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

15. Nedôvodná je i námietka žalovaného smerujúca proti spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov a právneho posúdeniu prejednávanej veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd nezistil, že by súd prvej inštancie chybné hodnotil vykonané dôkazy alebo spor posúdil podľa nesprávnej právnej normy, nesprávnym spôsobom právnou normu interpretoval, prípadne ju inak nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav a vyvodil zo zisteného skutkového stavu nesprávne závery o právach a povinnostiach

strán. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu prejednávanej veci a aj po právnej stránke spor posúdil správnym spôsobom, pri správnej interpretácii a aplikácii ustanovení § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v intenciách ktorých správne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy postupom podľa ustanovení § 191 a nasl. CSP a zásad ustálených v právnej praxi a vyvodil správny záver o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu 16.750,- € s prísl. Je potrebné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca preukázal uzavretie zmluvy o pôžičke (zmlúv o pôžičkách) poskytnutej žalovanému i skutočné odovzdanie peňažných prostriedkov z titulu poskytnutej pôžičky, preukázal tiež výšku nároku a pravdivosť ním tvrdenej skutočnosti, že žalovaný mu požičané peniaze v žalovanej sume nevrátil. Procesnú obranu žalovaného súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania správne vyhodnotil ako nedôvodnú a v skutkových okolnostiach vyvodil správny záver, že žalovaný neunesol v danom spore dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeným skutočnostiam. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami, ako aj so spôsobom právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie vrátane správneho posúdenia otázok dôkazného bremena strán v danom spore.

16. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že z hypotézy hmotnoprávnej normy uvedenej v ust. § 657 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej súd prvej inštancie žalobou uplatnený nárok správne posudzoval, vyplýva, že v spore o vrátenie požičaných peňazí má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným uzavrel zmluvu o pôžičke, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdal a dlžník mu požičané peniaze (riadne a včas) nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia potom pre veriteľa (žalobcu) vyplýva dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie skutočnosti, že zmluva o pôžičke bola uzavretá a že na jej základe odovzdal žalovanému (dlžníkovi) finančné prostriedky. Ak unesie veriteľ (žalobca) dôkazné bremeno v tomto smere, pričom súčasne súd vyhodnotí procesnú obranu žalovaného za nedôvodnú, v takom prípade rozhodne v prospech žalobcu.

17. V danom spore aj podľa posúdenia odvolacieho súdu uzavretie zmluvy (zmlúv) o pôžičke i reálne odovzdanie požičaných súm žalobcom (jej prevzatie žalovaným ako dlžníkom) je preukázané nielen písomným uznaním dlhu zo dňa 21.2.2018, ktoré žalovaný vlastnoručne podpísal (táto skutočnosť teda nebola sporná) - podľa názoru odvolacieho súdu ide o dôležitý dôkaz v listinnej podobe svedčiaci v prospech žalobcu, že došlo k poskytnutiu pôžičky i k odovzdaniu finančných prostriedkov žalovanému ako dlžníkovi, ale pravdivosť tvrdenia žalobcu o poskytnutí pôžičky žalovanému je podporená tiež výpismi – obratmi na jeho účte v peňažnom ústave a obsahom vzájomnej sms a mailovej komunikácie strán. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný v danom spore neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k ním tvrdeným skutočnostiam o vrátení (časti) dlžnej sumy, o tom, že uznanie dlhu podpísal pod nátlakom a za tejto dôkaznej situácie aj podľa názoru odvolacieho súdu boli (sú) splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie sporu v prospech žalobcu.

18. Na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nič nemení ani podané odvolanie, v ktorom žalovaný opakovane uvádza iba námietky a argumenty prezentované už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi správnym, zákonným a aj presvedčivým spôsobom vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky žalovaného nie sú spôsobilé spochybniť správnosť skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie ani dôvodov, na ktorých je preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie založené a neodôvodňujú prijať rozhodnutie v tomto spore vyznievajúce v jeho prospech.

19. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd poukazuje na to, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada, podľa ktorej je zásadne vecou strán sporu tvrdiť rozhodujúce skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť (navrhovať) dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť, dôkazné bremeno). Zákon ukladá strane sporu povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti. Okruh rozhodujúcich skutočností ako aj rozsah dôkazného bremena, je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdených skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Ak teda v prejednávanej veci žalovaný tvrdil, že žalobcovi zaplatil jednotlivé časti dlhu z poskytnutej pôžičky, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné, jednoznačné a nesporné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti, pretože vychádzajúc z ust. § 657 OZ dôkazné bremeno o týchto tvrdeniach spočívalo v konaní na ňom. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalovaný mal túto možnosť v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie, mohol vykonať (brániť) svoje práva a predložiť na svoje tvrdenia relevantné dôkazy aj písomnými

podaniami, teda aj inak ako svojou účasťou na pojednávaní, no svoju dôkaznú povinnosť v priebehu prvoinštančného konania si nesplnil, pričom ani v podanom odvolaní žiadne nové relevantné skutkové tvrdenia nepredniesol ani neoznačil ďalšie dôkazy oproti svojej obrane prezentovanej už v konaní pred súdom prvej inštancie, čo len potvrdzuje vecnú správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie a zároveň nedôvodnosť odvolacích námietok žalovaného. Súd prvej inštancie na podklade nesporných tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správne mu záveru o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi dlh titulom nevrátenej pôžičky vo výške 16.750,- € s príslušnými úrokmi z omeškania v zákonnej výške.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil napadnutý rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, ktorý má právny základ v plnom procesnom úspechu žalobcu v spore, pri správnej aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP, ako vecne správny. Odvolací súd nezistil dôvody pre aplikovateľnosť ust. § 257 CSP (podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa) na rozhodnutie o trovách konania, opierajúce sa len o nijak nepreukázané všeobecné tvrdenia žalovaného o jeho nepriaznivej finančnej situácii, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu neodôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania v spore plne úspešnému žalobcovi.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá právo na náhradu jeho trov a plne úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie,

proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).